

Sygn. akt *XVII AmE 290/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 18 września 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w L.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o umorzenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 17 maja 2017 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) S.A. w L. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 290/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 17 maja 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE), na podstawie art. 67b § 1 pkt 2 w związku z art. 67a § 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r., poz. 201 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.) oraz art. 30 ust. 1 i art. 56 ust. 7a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm.) (dalej p.e.) oraz rozporządzenia Komisji (UE) nr (...) z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 stycznia 2017 r., który wpłynął do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 19 stycznia 2017 r. (dalej „wniosek”), Przedsiębiorcy (...) S.A. z siedzibą w L. (dalej powód) o umorzenie lub rozłożenie na 12 równych rat kary pieniężnej nałożonej na Przedsiębiorcę decyzją Prezesa URE z dnia 28 grudnia 2016 r., znak (...), w wysokości 13 435,00 zł (słownie: trzynaście tysięcy czterysta trzydzieści pięć złotych), postanowił:

1. nie uwzględnić żądania Przedsiębiorcy o umorzenie kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 28 grudnia 2016 r., znak (...), w wysokości 13 435,00 zł (słownie: trzysta tysięcy czterysta trzydzieści pięć złotych);

2. nie uwzględnić żądania Przedsiębiorcy o rozłożenie na 12 równych rat kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 28 grudnia 2016 r., znak (...), w wysokości 13 435,00 zł (słownie: trzysta tysięcy czterysta trzydzieści pięć złotych).

Od powyższej Decyzji powód złożył odwołanie, zaskarżając Decyzję w całości. Wniósł przy tym o zmianę Decyzji w całości poprzez uwzględnienie żądania o umorzenie kary pieniężnej w wysokości 13 435,00 zł nałożonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 28 grudnia 2016 r., znak (...), lub uwzględnienie żądania o rozłożenie na 12 równych rat kary pieniężnej nałożonej ww. Decyzją lub też uchylenie Decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił naruszenie art. 67a § 1 w zw. z art. 67b § 1 Ordynacji podatkowej poprzez dowolne i błędne przyjęcie przez organ, iż w przedmiotowej sprawie nie występuje ważny interes skarżącego uzasadniający udzielenie ulgi w postaci umorzenia lub rozłożenia na 12 równych rat, co skutkowało nieuwzględnieniem żądania o umorzenie kary pieniężnej w wysokości 13 435,00 zł nałożonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 28 grudnia 2016 r., znak (...) lub nieuwzględnieniem żądania o rozłożenie na 12 równych rat kary pieniężnej nałożonej ww. Decyzją.

W uzasadnieniu odwołania powód wywiódł, że Prezes URE w sposób dowolny uznał że, w przedmiotowej sprawie nie występuje ważny interes skarżącego uzasadniający udzielenie ulgi w postaci umorzenia lub rozłożenia na 12 równych rat należności z tytułu kary.

Powód zwrócił uwagę, że we wniosku o umorzenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej wskazał, że otwarto wobec niego przyspieszone postępowanie układowe z uwagi na ciężką sytuację finansową. Zauważył, iż celem przedmiotowego postępowania jest umożliwienie mu wyjścia z trudnej sytuacji finansowej poprzez np. częściowe umorzenie zaległości czy też rozłożenie ich na raty. Dodatkowo powód zauważył, że we wniosku tym podniósł, że umorzenie kary pieniężnej pozwoli na szybszą poprawę kondycji finansowej Spółki i szanse na generowanie zysków w przyszłości, pozwoli również na spokojne realizowanie przyjętego przez Sąd układu. Zaznaczył przy tym, iż wobec tego wykazał istnienie przesłanki ważnego interesu podatnika przemawiającej za przychyleniem się do wniosku.

Powód podkreślił, że brak wykonania układu w postępowaniu restrukturyzacyjnym skutkować będzie koniecznością złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki. Z kolei, jak podniósł, ewentualny wniosek o ogłoszenie upadłości będzie miał bardzo negatywne skutki nie tylko dla niego samego, ale też regionu, w którym prowadzi przedsiębiorstwo będące jednym z większych zakładów pracy w okolicy, gdyż zatrudnia ponad 70 osób.

Powód zaznaczył, że umorzenie nałożonej na niego kary przyczyniłoby się do poprawy i wzmocnienia jego sytuacji ekonomicznej. Podniósł, że umorzenie zaległości pozwoliłoby także na utrzymanie obecnego poziomu zatrudnienia w Spółce (ewentualna upadłość skutkowałaby zwolnieniem całej załogi) jak i zwiększy szanse na wykonanie układu w otwartym wobec Spółki postępowaniu restrukturyzacyjnym. Wywiódł, iż oznacza to, że w przedmiotowej sprawie umorzenie zaległości podatkowej leży także w interesie publicznym.

W kontekście argumentu Prezesa URE, iż powód winien był utworzyć rezerwę finansową na poczet zapłaty kary skarżący podniósł, że był i właściwie nadal jest na krawędzi bankructwa i nie miał środków na realizowanie bieżących zobowiązań wobec czego złożył wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego. Odnośnie zaś twierdzenia Prezesa URE, że o zaistnieniu przesłanki występowania ważnego interesu skarżącego można mówić w razie np. znacznego obniżenia zdolności płatniczych dłużnika spowodowanych zdarzeniem losowym wskazał, że otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, a więc „ostatniej deski ratunku” przed postępowaniem upadłościowym świadczy o znacznym obniżeniu zdolności płatniczych skarżącego.

Powód powołując się także na orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczące ważnego interesu podatnika zaznaczył, że pojęcia tego nie można ograniczać tylko do sytuacji nadzwyczajnych. W kwestii zaistnienia

interesu publicznego za NSA podniósł natomiast, że czasem z rachunku ekonomicznego wynika, że korzystniejsze dla państwa jest przyznanie podatnikowi ulgi podatkowej niż egzekucja jego zaległości podatkowych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w L. jest wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) (k. 15- 18, 41- 53 akt sąd.).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie, Wydziału VIII Gospodarczego z 29 sierpnia 2016 r. o sygn. VIII GR 9/16 otwarte zostało postępowanie restrukturyzacyjne- przyspieszone postępowanie układowe dłużnika (...) S.A. z siedzibą w L. (postanowienie, k. 3- 4 akt adm.).

Decyzją z 28 grudnia 2016 r., znak (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył (...) S.A. karę pieniężną w wysokości 13 435,00 zł (decyzja, k. 6- 13 akt adm.).

Postanowieniem z 5 stycznia 2017 r. o sygn. VIII GRp 5/16 Sąd Rejonowy w Częstochowie, Wydział VIII Gospodarczy zatwierdził układ przyjęty na Zgromadzeniu (...) S.A. w dniu 19 grudnia 2016 r. (postanowienie, k. 13- 14 akt sąd.).

Przedsiębiorca nie uiszczył wyżej wymienionej kary pieniężnej, wynikającej z decyzji z dnia 28 grudnia 2016 r., złożył natomiast w piśmie z dnia 18 stycznia 2017 r. wniosek o umorzenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej (wniosek, k. 1- 4 akt adm.).

W związku z powyższym, pismem z dnia 8 lutego 2017 r. (wezwanie, k. 15 akt adm.) wezwano Przedsiębiorcę do nadesłania dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o umorzenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej, tj.: dowodu uiszczenia opłaty skarbowej od wniosku; dokumentów z Urzędu Skarbowego o zaległościach podatkowych oraz z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zadłużeniu z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych; zaświadczenia z banku odnośnie udzielonych kredytów oraz określającego wysokość środków finansowych zgromadzonych na rachunku bankowym; kopii aktualnych sprawozdań finansowych. Ponadto, stosownie do treści art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1808 ze zm.) zwrócono się do Przedsiębiorcy o przedstawienie:

- 1) wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis, jakie otrzymał w roku, w którym ubiega się o pomoc, oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat, albo oświadczenia o wielkości pomocy de minimis otrzymanej w tym okresie, albo oświadczenia o nieotrzymaniu takiej pomocy w tym okresie, oraz
- 2) informacji niezbędnych do udzielenia pomocy de minimis, dotyczących w szczególności Przedsiębiorcy i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej oraz wielkości i przeznaczenia pomocy publicznej otrzymanej w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, na pokrycie których ma być przeznaczona pomoc de minimis.

W dniu 31 marca 2017 r. Przedsiębiorca nadesłał uzupełniony formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, decyzję z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15.03.2017 r., dokumenty finansowe za okres styczeń-grudzień 2016 r., zaświadczenia o pomocy de minimis z lat 2015-2017 oraz zaświadczenie z banku (...) SA o rachunku bankowym. Jednocześnie Przedsiębiorca wskazał, że nie otrzymał zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o zaległościach podatkowych, ale poinformował o ich wysokości (pismo z załącznikami, k. 23- 46 akt adm.).

Prezes URE pismem z 19 kwietnia 2017 r. (k. 48 akt adm.) poinformował Przedsiębiorcę o zgromadzeniu materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz możliwości zapoznania się i wypowiedzenia co do zebranych dowodów

i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień. Przedsiębiorca z tego uprawnienia nie skorzystał.

17 maja 2017 r. Prezes URE wydał Decyzję, którą nie uwzględnił wniosków powoda o umorzenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej w wysokości 13 435 zł wymierzonej Przedsiębiorcy (Decyzja, k. 50- 51 akt adm.).

Postanowieniem z 9 stycznia 2019 r. o sygn. VIII Grp 4/17 Sąd Rejonowy w Częstochowie, Wydział VIII Gospodarczy umorzył postępowanie w przedmiocie zmiany układu zatwierdzonego postanowieniem tego Sądu z 5 stycznia 2017 r. w postępowaniu restrukturyzacyjnym- przyspieszonym postępowaniu układowym dłużnika (...) S.A. (postanowienie, k. 36- 37 akt sąd.).

5 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, Wydział VIII Gospodarczy uchylił układ (...) S.A. zatwierdzony postanowieniem tego Sądu z 5 stycznia 2017 r. (odpis z KRS, k. 53v akt sąd.).

22 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, Wydział VIII Gospodarczy ustanowił tymczasowego nadzorcę sądowego dla Przedsiębiorcy w związku ze złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości (odpis z KRS, k. 52v akt sąd.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa a podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować zmianą czy uchyleniem tej Decyzji.

Zgodnie z art. 56 ust. 7a p.e. w sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z wyłączeniem art. 68 § 1-3.

Ordynacja podatkowa w art. 67b § 1 pkt 2 określa, iż organ podatkowy na wniosek podatnika prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, określonych w art. 67a, które stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis. Decyzje wydawane na podstawie wymienionego przepisu mają zatem charakter decyzji uznaniowych. Istotnym jest jednak, że zgodnie z brzmieniem art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, podjęcie decyzji w przedmiocie umorzenia lub rozłożenia na raty kary pieniężnej jest uzależnione od istnienia ważnego interesu składającego wniosek lub interesu publicznego. Stosownie bowiem do treści art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym organ podatkowy, na wniosek podatnika, może m.in. rozłożyć na raty zapłatę podatku, zaległości podatkowej, umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe.

Interes podatnika lub publiczny nie mają definicji ustawowej. Zasadniczy wpływ na sprecyzowanie omawianych pojęć ma więc orzecznictwo sądowe. Dla przykładu w wyroku z dnia 2 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. II FSK 2238/17 Naczelny Sąd Administracyjny zajął stanowisko, iż „Użyte w art. 67a § 1 o.p. przy określeniu przesłanek umorzenia zaległości podatkowej zwroty normatywne - "ważny interes podatnika" oraz "interes publiczny" - nie mają stałego zakresu treści, lecz jest to zespół ogólnie zarysowanych celów, które należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa i zawsze odnosić go do indywidualnej sytuacji podatnika występującego z wnioskiem o umorzenie zaległości podatkowych. Są swoistymi klauzulami generalnymi, odsyłającymi do ocen pozaprawnych. Przesłanka interesu publicznego rozumiana jest jako dyrektywa postępowania, nakazująca mieć na uwadze respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie do organów władzy, korekta jego błędnych decyzji. Ważny interes podatnika to sytuacja, gdy z powodu nadzwyczajnych, losowych przypadków, podatnik nie jest w stanie uregulować zaległości podatkowych. Będzie to utrata możliwości zarobkowania, utrata losowa majątku, ale także sytuacja ekonomiczna podatnika.” (LEX nr 2706198).

Jednocześnie jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w innym wyroku z dnia 8 października 2002 r. o sygn. I SA/Wr 1458/01 „Organ podatkowy obowiązany jest nie tylko do ustalania, czy zachodzą przesłanki wymienione w art. 67 § 1 (ważny interes podatnika lub interes publiczny), lecz także obowiązany jest do wyważenia interesu społecznego z indywidualnym interesem strony, gdyż zobowiązuje go do tego art. 2 Konstytucji RP w każdym przypadku, w którym w sprawie ma zastosowanie norma prawna uzależniająca załatwienie sprawy od tzw. uznania administracyjnego” (POP 2004, z. 3, poz. 59).

Sąd badając zatem i wążąc przedmiotowe interesy doszedł do wniosku, że analiza materiału dowodowego nie pozwala na stwierdzenie, że w przedmiotowej sprawie występuje ważny interes powoda lub interes publiczny uzasadniający udzielenie ulgi w postaci umorzenia lub rozłożenia na 12 równych rat należności z tytułu kary pieniężnej.

Przede wszystkim należy podnieść, że kara, której dotyczy wniosek powoda została nałożona decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na skutek niedostosowania się przez powoda do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. (...) S.A. w dniach 10-12 sierpnia 2015 r. naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy Prawo energetyczne. Od decyzji o nałożeniu kary pieniężnej w wysokości 13 435 zł powód nie odwoływał się, dlatego powinien mieć na uwadze, że będzie musiał zapłacić całą kwotę, stąd powinien uwzględnić fakt konieczności jej zapłaty w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zabezpieczyć środki na ten cel.

Jak stwierdził wszak powód w odwołaniu znajduje się on w ciężkiej sytuacji finansowej o czym ma świadczyć otwarcie przyspieszonego postępowania układowego i zatwierdzenie układu (...) S.A. Słusznie zauważył jednak Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. w wyroku z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie o sygn. I SA/Wr 1412/10: „Trudna sytuacja materialna podatnika sama w sobie nie może być uznana za przesłankę umożliwiającą zastosowanie ulgi, a tym bardziej nie można jej utożsamiać z ważnym interesem podatnika. W przeciwnym razie prowadziłoby to do absurdu. Zawsze ulga w zapłacie zobowiązania podatkowego jest w interesie (faktycznym) podatnika. W rezultacie każdy podatnik znajdujący się w trudnej sytuacji majątkowej spełniałby przesłankę przyznania ulgi. Dlatego ważne jest wykazanie nadzwyczajności tej sytuacji, w której podatnik znalazł się niezależnie od swojego postępowania.” (LEX nr 952582). Nadzwyczajności tej sytuacji powód jednak nie wykazał.

Powód nie przedstawił m.in. dowodów na okoliczność, że nie posiada majątku, z którego mogłaby zostać uregulowana ww. kwota kary pieniężnej. Z bilansu sporządzonego na koniec 2016 r. wynika, że Spółka posiada aktywa trwale w wysokości (...)zł, zaś w zestawieniu zmian w kapitale (funduszu) własnym za 2016 r. Spółka podała kwotę kapitału własnego po uwzględnieniu proponowanego podziału zysku (pokrycia straty) w wysokości (...) zł. Spółka nie posiada przy tym kredytów, a na rachunku bankowym utrzymuje środki w wysokości ponad (...)tys. zł.

Same postanowienia wydawane przez Sądy gospodarcze w postępowaniu restrukturyzacyjnym świadczą natomiast, że powód ma wielu wierzycieli, których wierzytelności opiewają na dużo większe sumy niż kwota kary pieniężnej (k. 36 akt sąd.). Fakt ten nie wskazuje, aby jak zakłada powód umorzenie zaległości, czy też rozłożenie jej na raty umożliwiło zmianę jego sytuacji finansowej, tym bardziej, że sam podniósł, iż praktycznie znajduje się na krawędzi bankructwa.

Ponadto z wpisów dokonanych w Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, że układ zawarty w postępowaniu restrukturyzacyjnym został uchylony i wyznaczono dla powoda tymczasowego nadzorcę w związku ze złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości (...) S.A. Wobec tego skoro powód ma wielu wierzycieli i znalazł się w stanie niewypłacalności, po pierwsze nie ma podstaw, aby wierzytelność Skarbu Państwa była pomijana, po drugie do twierdzenia, że nieprzyznanie powodowi ulgi doprowadzi do znacznego pogorszenia jego sytuacji lub też w ogóle znacząco wpłynie na jego globalną sytuację finansową. Natomiast w ocenie Sądu przyznanie powodowi ulgi w spłacie zobowiązań byłoby celowe gdyby samo uregulowanie kary pieniężnej zaważyło na postawieniu (...) S.A. w stan upadłości. Taka dopiero okoliczność mogłaby stanowić o zaistnieniu ważnego interesu powoda przemawiającego za otrzymaniem ulgi w spłacie zobowiązań. Tymczasem toczące się postępowanie restrukturyzacyjne, upadłościowe w przypadku gdy Skarb Państwa jest jednym z wielu wierzycieli i posiada stosunkowo niedużą wierzytelność w porównaniu z pozostałymi wierzytelnościami, już taką okolicznością nie jest, bowiem przyznanie ulgi nie wpłynęłoby

radycznie na poprawę kondycji finansowej powoda, nie przyczyniłoby się też do jej gwałtownego pogorszenia. Innymi słowy uzyskanie potencjalnej ulgi byłoby indyferentne w kontekście sytuacji powoda.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie nie zachodzi ważny interes powoda, który uzasadniałby przyznanie ulgi w postaci umorzenia lub rozłożenia na raty kary pieniężnej. Podobnie w interesie publicznym nie leży umorzenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej, którą opłacały również inne podmioty w związku z naruszeniem obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikającego z art. 11 i art. 11d ust. 3 p.e. niezależnie od ich sytuacji finansowej.

Zatem wobec braku przesłanek do udzielenia powodowi pomocy de minimis w oparciu o art. 67b § 1 pkt 2 w zw. z art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej Sąd Okręgowy w Warszawie - oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

SSO Anna Maria Kowalik